

Necrolog

GHEORGHE ȘTEFAN

La 29 februarie 1980 s-a stins din viață, după o scurtă, dar grea suferință, profesorul Gheorghe Ștefan, membru corespondent al Academiei R. S. România, membru al Academiei de științe sociale și politice.

Știința istorică și arheologică românească a pierdut un mare savant, un eminent profesor, un istoric de valoare.

Gheorghe Ștefan s-a născut la 9 noiembrie 1899 în comuna Băteșani, jud. Vilcea.

Urmind cu rezultate strălucite cursurile clasice ale liceului Sf. Sava din București și-a implinit o solidă pregătire filologică și istorică, pe care apoi a completat-o în cadrul Facultății de litere și filozofie, unde obține licența în filologie clasică.

Atrăgând atenția lui Vasile Pârvan, încă de pe băncile facultății, prin acribia sa științifică, spiritul său ponderat și adânc, Gheorghe Ștefan este trimis la școala Română din Roma. Aici realizează lucrarea : *Armi protostoriche sulle monete greche*, pentru care i se va acorda titlul de doctor în litere și filozofie (1932).

Reintors din Italia ocupă timp de șase ani catedra de latină și greacă la diverse licee din țară. Anul 1939 marchează începutul activității sale în învățămîntul universitar, mai întâi ca asistent, iar din 1948 ca profesor titular de Istorie veche a României la Facultatea de istorie-geografie din București, Secția istorie, secție care un an mai târziu s-a transformat în facultate de sine stătătoare. Grație calităților sale deosebite va deține pe o lungă perioadă (1950—1953 ; 1959—1967) postul de decan al Facultății de istorie din București și de șef de catedră la Istoria României.

În paralel cu activitatea universitară va lucra fără preget și cu pasiune la Muzeul Național de Antichități, unde va fi director între anii 1952—1956 și unde mai târziu va conduce secția de Arheologie feudală în cadrul Institutului de Arheologie.

Îndelungata și fecunda sa activitate a fost cantonată în două compartimente esențiale ale vieții sale : școala și cercetarea.

În domeniul științific, Gheorghe Ștefan a acordat atenție majoră descoperirilor și explorărilor arheologice. De numele său se leagă cercetările pe care le-a condus cu competență la Căscioarele, Mănăstirea, Bărboși, Drajna de Sus și mai ales cele de la Dinogetia — Garvăn.

Rezultatele și observațiile făcute cu minuție și cu simț critic au contribuit nu numai la creșterea patrimoniului național dar și la elucidarea unor probleme extrem de prețioase privind istoria veche. Truda sa se reflectă într-o diversitate de studii și rapoarte, sinteze de o den-

sitate și de o rigurozitate științifică inestimabilă ca : *Formarea poporului român și a limbii sale*, concluziile la monografia *Dinogetia*, vol. I, colaborator la *Istoria României* și la noul tratat ce urmează să apară. S-a impus totodată ca bun cunoscător și interpret al izvoarelor antice contribuind la realizarea volumului de *Izvoare privind istoria României*, precum și a unor studii : *Cu privire la forța de muncă în exploatarea minelor de aur din Dacia, Tomis et Tomea, Le problème de la continuité sur le territoire de la Dacie, Daci și romani la gurile Dunării* ș.a.

Ca profesor și decan, Gheorghe Ștefan și-a închinat cu dăruire cea mai mare parte din viața sa pentru formarea studenților săi, pentru dezvoltarea științei istorice și arheologice românești. Profesor cu o pregătire excelentă, cu stilul său clar, profund echilibrat atrăgea atenția și stirnea interesul celor care îl audiau cursurile. El a reușit să însușeze zecilor de generații dragoste pentru istoria patriei și să formeze militanți de frunte în domeniul istoriei. Drept recunoaștere a meritelor sale didactice și științifice alese i-au fost conferite Ordinul muncii clasa a II-a (1957), Premiul de Stat (1963), meritul științific clasa a III-a (1966) și titlul de profesor emerit (1964).

De asemenea, nu putem trece ușor peste o altă latură a activității sale prestigioase desfășurată în cadrul popularizării științei istorice prin conferințe sau broșuri.

În plus, profesorul Gheorghe Ștefan a dovedit înțelegere și calități exemplare în îndrumarea atentă a numeroșilor doctoranzi, fiind un sfătuitor exigent dar totodată generos.

Pentru aportul său la dezvoltarea științei istorice românești, pentru abnegația cu care a slujit, pentru înalta ținută morală păstrăm, postum, profesorului Gheorghe Ștefan cea mai pioasă amintire.

FLORENȚA PREDĂ

CONSTANTIN DINU

La 14 iunie 1980 a încetat din viață profesorul dr. Constantin Dinu, cercetător principal la Institutul de științe pedagogice și psihologice, din București; unul dintre cei mai activi colaboratori ai Societății de științe istorice din Republica Socialistă România. Născut la 6 ianuarie 1920, în orașul Cîmpulung-Muscel, județul Argeș, Constantin Dinu și-a făcut studiile primare la Școala primară nr. 2, din orașul natal, iar pe cele secundare la Liceul „Dinicu Golescu”, din același oraș, absolvindu-le în anul 1939. A urmat apoi cursurile Facultății de filozofie și litere, a Universității din București, în perioada 1939—1943, luîndu-și licența în 1943, cu mențiunea „Magna cum laude”. În paralel a frecventat și cursurile Școlii superioare arhivistice din București, absolvindu-le în anul 1943, precum și Seminarul pedagogic universitar „Titu Maiorescu”. În 1946 și-a dat examenul de capacitate, specialitatea istorie-geografie, fiind clasificat al III-lea pe țară.